

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/179/2018
Identifikačné číslo spisu: 6712203989
Dátum vydania rozhodnutia: 11. januára 2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6712203989.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C., so sídlom v E. zastúpeného JUDr. Laurou Bíróovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Klincová 37/B, proti žalovanému Q. trvalým pobytom v L., zastúpenému JUDr. Annou Poničanovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Dudinciach, Merovská ul. 274, o vyslovenie neúčinnosti kúpnopredajnej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 8C/78/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. februára 2018 sp. zn. 14Co/188/2017, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 21. septembra 2016 č.k. 8C/78/2012-471 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal vyslovenia neúčinnosti kúpnopredajnej zmluvy uzatvorenej dňa 21. decembra 2009 medzi obchodnou spoločnosťou Píla Hont s. r. o., so sídlom v Krupine ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, predmetom ktorej bol predaj (presne špecifikovanej) horizontálnej pásovej píly, zamietol (prvý výrok) z dôvodu jej nedôvodnosti. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (druhý výrok).

2. 1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. februára 2018 sp. zn. 14Co/188/2017 na základe odvolania žalobcu vyššie špecifikovaný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením

§ 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Zároveň konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil ani žiadne vady konania, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Čo sa týka preskúmania veci samej dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska opodstatnenosti žaloby žalobcu [po doplnení dokazovania v zmysle jeho usmernenia uvedeného v uznesení zo dňa 29. februára 2016 č. k. 14Co/35/2015 - 391 (ďalej len „zrušujúce uznesenie“), ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 09. septembra 2014 č. k. 8C/78/2012 - 363 (ďalej len „prvý rozsudok súdu prvej inštancie“)] dospel k správny skutkovým a právnym záverom a jeho rozsudok je vecne správny. Následne odvolací súd v súvislosti so zisteným skutkovým stavom konštatoval, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že „na základe vykonaného dokazovania bolo nepochybné preukázané, že kúpna cena za predmetnú pásovú pílu, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21. decembra 2009 medzi obchodnou spoločnosťou I., N. R. ako predávajúcim a Q., ako kupujúcim za dohodnutú kúpnu cenu 13.400 Eur bola zaplatená, čo vyplýva jednak z obsahu kúpno-predajnej zmluvy, dokladu o zaplatení kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 21. decembra 2009, ako aj výsluchu svedkov. Súd prvej inštancie zisteniu úhrady kúpnej ceny kupujúcim v prospech predávajúceho venoval náležitú pozornosť a zistený skutkový stav podrobne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia.“ V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, ktoré sú podľa neho potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva na zistenie skutočností, či bola kúpna cena za predmetnú pílu riadne zaplatená a vyjadrenie príslušného daňového úradu o skutočnosti, či žalovaný priznal ako svoj príjem v roku 2009 úroky vo výške 6.041,37 Eur a či z tohto príjmu zaplatil daň z príjmu, odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie „postupoval v súlade s ustanovením § 182 CSP podľa ktorého, ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Je teda nepochybné, že súd prvej inštancie s prihliadnutím na žalobcom navrhnuté dôkazy, po prednesení záverečnej reči stranami sporu, vyhlásil dokazovanie za skončené a teda nepochybné nepovažoval za potrebné vykonať vo veci ďalšie dokazovanie, pričom osobitne návrh na vykonanie dokazovania znalcom z odboru účtovníctva na preskúmanie účtovníctva spoločnosti I. zamietol.“ V tejto súvislosti zároveň odvolací súd poukázal na to, že už vo svojom zrušujúcom uznesení k tomuto návrhu na doplnenie dokazovania uviedol, „aby súd prvej inštancie až po doplnení dokazovania výsluchom svedkov Benického a Petra Stankoviča ustálil, či takýto dôkaz je potrebné vo veci vykonať a v prípade ak dôjde k záveru, že takýto dôkaz nevykoná z dôvodu, že takýto dôkaz nie je potrebný na riadne zistenie skutkového stavu, je súd prvej inštancie povinný sa náležitým procesným spôsobom s touto otázkou vysporiadať a v odôvodnení písomného rozhodnutia aj riadne zdôvodniť, prečo navrhovaný dôkaz súd prípadne nevykoná.“ Súd prvej inštancie teda, čo sa týka tohto dôkazu postupoval podľa usmernenia odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa nevykonania ďalšieho navrhovaného dôkazu - vyjadrenie príslušného daňového úradu o skutočnosti, či žalovaný priznal ako svoj príjem v roku 2009 úroky vo výške 6.041,37 Eur a či z tohto príjmu zaplatil daň z príjmu, odvolací súd uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie skutočne absentuje zdôvodnenie, prečo takýto dôkaz nevykonal, avšak podľa jeho názoru (ktorý je zhodný s názorom súdu prvej inštancie), vykonanie takéhoto dôkazu nebolo pre správne zistenie skutkového stavu a právne posúdenie veci potrebné, pretože skutočnosť vyplatenia dohodnutej kúpnej ceny na základe kúpnej zmluvy v konaní pred súdom preukázaná bola. Len samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, prečo tento navrhovaný dôkaz nevykonal, nemá žiadny vplyv na správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a nezakladá nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

2. 3. V závere odôvodnenia rozhodnutia priamo v súvislosti s právnym dôvodom uplatňovaného nároku odvolací súd uviedol, že „jednou z podmienok odporovateľnosti a predpokladom pre možnosť uplatnenia tohto práva je to, že došlo skutočne k ukráteniu veriteľa (§ 42a ods. 1 v spojení aj s § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pričom pod ukrátením veriteľa treba rozumieť také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré neumožní uspokojenie pohľadávky veriteľa celkom alebo aj z časti. S prihliadnutím na znenie ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka nejde o ukracujúci právny úkon, ak dostal dlžník za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty od nadobúdateľa skutočne (reálne) ich cenu, resp. obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predávajúci vyplatil

kupujúcemu dohodnutú kúpnu cenu 13.400 Eur, teda nie je splnená jedna zo základných podmienok pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu. Z týchto dôvodov s prihliadnutím už na vyššie uvedený skutkový stav súdom prvej inštancie, odvolací súd rozhodnutie súdu vo veci samej považuje za vecne správne a preto ho v zmysle § 378 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.“

2. 4. Na rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ustanovenie § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 261 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania uviedol rozsiahlu analýzu priebehu celého konania a všetkých rozhodnutí prvoinštančného i odvolacieho súdu. Priamo vo vzťahu k uplatnenej prípustnosti dovolania konkrétne namietal, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, že kúpna cena stanovená dohodou zmluvných strán bola primeraná, je nepreskúmateľné. Odvolací súd sa nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že kúpna cena bola o 20 % nižšia ako všeobecná hodnota pily stanovená znaleckým posudkom, teda neuviedol prečo považuje kúpnu cenu za primeranú, keď je nižšia o 20 % než to určuje znalecký posudok. Okrem toho namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov (znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva a vyžiadanie vyjadrenie príslušného daňového úradu), ktoré sú podľa neho potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a nedostatočné odôvodnenie neakceptovania vykonania uvedeného navrhovaného dokazovania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i ním v odvolacom konaní preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a spravodlivé. Podľa jeho názoru dovolacie námietky, ktoré žalobca uplatnil v dovolaní nezakladajú prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a preto navrhol, aby dovolací súd jeho dovolanie odmietol.

5. Žalobca (dovolateľ) sa k vyjadreniu žalovaného k jeho dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou

predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra pojednania vecí (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt pojednania vecí v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, že kúpna cena stanovená dohodou zmluvných strán bola primeraná, je nepreskúmateľné. Okrem toho namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov (znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva a vyžiadanie vyjadrenie príslušného daňového úradu), ktoré sú podľa neho potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a nedostatočné odôvodnenie neakceptovania vykonania uvedeného navrhovaného dokazovania.

11. 1. V súvislosti s dovolacom námietkou dovolateľa, týkajúcou sa nevykonania ním navrhnutých dôkazov dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.4 Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykonal (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 242/2013). V tomto prípade odvolací súd túto podmienku v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia splnil procesnoprávne akceptovateľným spôsobom, keď konkrétnym (jasným, určitým a zrozumiteľným) spôsobom konštatoval, že k ustálenie skutkového stavu došlo na základe (presne špecifikovaných) vykonaných dôkazov a preto navrhované dokazovanie nemohlo mať vplyv na iné posúdenie skutkového stavu veci. Nevykonanie navrhovaného dokazovania preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4Cdo 100/2018).

11. 2. Keďže uvedená dovolacie námietka sa týkala de facto hodnotenia dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je neakceptovateľná, teda neprípustná.

12. Pokiaľ dovolateľ v rámci uplatnenej prípustnosti dovolania namietal nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadom uvedeného aspektu (nevykonania ním

navrhnutých dôkazov), ale i vysloveného názoru, že predmetná kúpna cena stanovená dohodou zmluvných strán bola primeraná, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

13. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (nielen v časti týkajúcej sa odôvodnenia nevykonania dovolateľom navrhnutých dôkazov, ale i v celom rozsahu) nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty sporových strán, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

14. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by

došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Preto dovolanie žalobcu (dovolateľa) podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

16. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e :

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.